

Η φυλή και ο μιλιταρισμός από το Ferguson ως τη Συρία: Μια επιστολή προς τους Αφροαμερικανούς

του Ajamu Baraka (Μετάφραση: Barikat)

“Μια καραμπίνα Winchester πρέπει να έχει περίοπτη θέση σε κάθε σπίτι μαύρων, και να χρησιμοποιείται για την προστασία που ο νόμος αρνείται να παράσχει. Όταν ο πάντα επιτιθέμενος λευκός ξέρει ότι παίζει το κεφάλι του με τις ίδιες πιθανότητες που έχει ο αφροαμερικανός θύμα του, τότε θα σέβεται περισσότερο τη ζωή των αφροαμερικανών.”—
Ida B. Wells

Η ριζοσπαστική παράδοση των μαύρων καταννοούσε ανέκαθεν τον αδιάσπαστο δεσμό μεταξύ ρατσισμού και μιλιταρισμού: ο ρατσισμός είναι μια έκφανση της ιδεολογίας της λευκής υπεροχής, και ο μιλιταρισμός είναι ο μηχανισμός που επιβάλλει την ιδεολογία αυτή. Ο θεμελιώδης αυτός δεσμός γειώνει τη δική μας ανάλυση των πολιτικών της κυβέρνησης Obama στο Ιράκ και τη Συρία. Αλλά ο δεσμός μεταξύ φυλής (λευκής υπεροχής) και της χρήσης βίας για την επιβολή των συμφερόντων της λευκής υπεροχής εξηγεί την καταστολή από πλευράς της αστυνομίας στις αποικιοποιημένες γειτονιές και τις αποκομμένες αφροαμερικανικές κοινότητες μέσα στις ίδιες τις Η.Π.Α.

Ο Achelle Mbembe στο βιβλίο του “Necropolitics” εξηγεί ότι “...στη σύγχρονη φιλοσοφική σκέψη και την ευρωπαϊκή πολιτική πρακτική (...) η αποικία είναι ο τόπος όπου η κυριαρχία συνίσταται κυρίως στην άσκηση μιας παρακρατικής εξουσίας (...), στον οποίο η ειρήνη είναι πιο πιθανό να πάρει τη μορφή ενός ατέλειωτου πολέμου.” Στον μη λευκό κόσμο των εσωτερικών και παγκόσμιων αποικιών, οι κανόνες είναι διαφορετικοί. Στις ζώνες όπου δεν περιμένουν τη συγκατάθεση των καταπιεζόμενων η αποικιοκρατική/καπιταλιστική κυριαρχία ενισχύεται με βία.

Σε αυτούς τους αποικιοποιημένους τόπους είναι σαφές ότι οι άνθρωποι δεν είναι αυτοί που “προστατεύονται και εξυπηρετούνται”, και ακόμα και χειρονομίες όπως της παράδοσης, με τα χέρια ψηλά σημαίνουν ότι η αστυνομία έχει καλύτερο στόχο. Ακόμα και η από καιρό καθιερωμένη ιδέα της εθνικής κυριαρχίας είναι διαφορετική εκτός της Ευρώπης από ότι διδάσκεται στα μαθήματα των πολιτικών επιστημών και των διεθνών σχέσεων, σύμφωνα με το Mbembe. Όπως είδαμε στο Ιράκ, τη Λιβύη και τη Συρία, η κυριαρχία “εξαρτάται, σε μεγάλο βαθμό από την εξουσία και την ικανότητα να καθορίζεις ποιος μπορεί να ζήσει και ποιος πρέπει να πεθάνει”. Γι’ αυτό η διοίκηση του Obama δε θεώρησε σκόπιμο να νομιμοποιήσει οποιαδήποτε δράση της στη Συρία. Όπως ισχυρίστηκε η Samantha Powers, η ημίτρελη εκπρόσωπος του Obama στα Ηνωμένα Έθνη, οι Η.Π.Α. έχουν κάθε εξουσία για να βομβαρδίσουν τη Συρία.

Οι Αφροαμερικανοί που υποστηρίζουν τα καινούρια σχέδια για πολεμικές επιχειρήσεις στο Ιράκ και τη Συρία, ενώ ταυτόχρονα ζητούν δικαιοσύνη στο Ferguson ξεχνούν, ή ποτέ δεν κατάλαβαν, ότι ο πόλεμος που διεξάγεται από τις Η.Π.Α. για να διατηρήσουν την παγκόσμια κυριαρχία της Δύσης, περιλαμβάνει κι αυτούς στη λίστα των στόχων. Αν το Κονγκρέσο μπορεί να δώσει έστω μια άψυχη συγκατάθεση στο φόνο περισσότερων από 2.000 ανθρώπων στη Γάζα, η πλειοψηφία των οποίων ήταν γυναίκες και παιδιά, πώς μπορεί

κάποιος να πιστεύει ότι οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι θα νοιάζονταν για μερικές εκατοντάδες Αφροαμερικανών που δολοφονούνται κάθε χρόνο από αστυνομικές δυνάμεις χρεωμένες να ελέγξουν ένα πληθυσμό που έχει καταστεί οικονομικά πλεονάζων;

Η αξία που αποδίδεται στη ζωή ενός μαύρου από τις δυνάμεις κατοχής στο Ferguson και στις κοινότητές μας σε όλη τη χώρα δεν είναι διαφορετική από την αξία της ζωής ενός “ιθαγενούς” στο Αφγανιστάν και το Ιράκ από τις δυνάμεις κατοχής των Η.Π.Α. Η υπεροψία με την οποία αυτοί που καθορίζουν τις πολιτικές αποφασίζουν για πόλεμο σε μη-λευκές χώρες του νοτίου ημισφαιρίου και ρισκάρουν τις ζωές δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων αντανakλά και την αξία που αποδίδουν στις ζωές των μη-λευκών Αμερικανών. Ιδίως όταν αυτοί οι μη-λευκοί εμπλέκονται σε δραστηριότητες που οι ίδιοι ορίζουν ως απειλητικές – όπως το να αντιστέκονται, ή σ’ αυτή τη φάση, απλώς να υπάρχουν.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στις αποικίες του κόσμου, όπως και στις μονοφυλετικές, διαχωρισμένες κοινότητες στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, οι μη λευκοί αντιμετωπίζονται ως η ζωντανή άρνηση σε ό,τι το ευρωπαϊκό μυαλό θεωρεί σημαντικό – τις κατώτερες τάξεις, τη βία, τις βασιλίσσες των επιδομάτων πρόνοιας, τα παιδιά των συμμοριών, τους τρομοκράτες – την πεμπουσία του κακού. Και μην ξεχνώντας την πραγματικότητα αυτή, μπορούμε να κρατήσουμε ξεκάθαρο σε ποιες δυνάμεις και συμφέροντα πρέπει να είμαστε αντίθετοι, και με ποιους να είμαστε αλληλέγγυοι.

Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να δεχόμαστε τους παρηγορητικούς μύθους της αγαθοεργίας των Η.Π.Α. που επιχειρούν να συγκαλύψουν την ωμή παράταξη των δυνάμεών τους στην υπηρεσία των δυτικών καπιταλιστικών/αποικιοκρατικών συμφερόντων. Και πρέπει να αντιμετωπίζουμε με καχυποψία, αν όχι με αποστροφή, τους συντρόφους μας, λεκούς και μαύρους, που υποστηρίζουν τις επεμβάσεις των Η.Π.Α., ακόμα κι αν το παλαισιώνουν με αριστεριστικά επιχειρήματα. Για τα καταπιεσμένα έθνη και τους λαούς του κόσμου, η βασισμένη στη λευκή υπεροχή καπιταλιστική/αποικιοκρατική πατριαρχία των Η.Π.Α. είναι και θα είναι βασική αντίφαση. Και πάνω σ’ αυτό το σημείο δεν μπορεί να υπάρχει κανένας εθνικός συναισθηματισμός και καμιά αμφισημία.

Η παρούσα συγκυρία της ωμής επίθεσης στη Συρία δεν αντανakλά τη δύναμη των Η.Π.Α., αλλά μάλλον την αδυναμία τους. Όπως και να έχει, δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε την απειλή που αποτελεί για τους Αφροαμερικανούς, αλλά και ολόκληρο τον κόσμο, η συνεχιζόμενη εξάρτηση από το милитарισμό και την καταπίεση. Στις Η.Π.Α., ο μηχανισμός της εθνικής ασφάλειας συστηματικά ενισχύει τις ικανότητές του να στοχοποιεί, να αναχαιτίζει, να διασπά και να καταπιέζει, όποτε κρίνεται απαραίτητο, όλα τα εγχώρια αντιπολιτευόμενα κινήματα. Η απειλή της τρομοκρατίας παρείχε ένα βολικό περιτύλιγμα για την εντατικοποίηση τέτοιων προσπαθειών την περίοδο μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Το αποτέλεσμα φαίνεται πολύ παραστατικά από τη στρατικοποιημένη αστυνομία της Βοστώνης και τις τακτικές κινήσεις αστυνομίας-κράτους μετά τη βόμβα στη Βοστώνη καθώς και στο Ferguson του Missouri στην αντιμετώπιση των διαμαρτυριών μερικών εκατοντάδων ανθρώπων μετά το φόνο ενός ακόμα άοπλου μαύρου.

Η ρατσιστική, αποικιοκρατική/καπιταλιστική, πατριαρχική κυρίαρχη τάξη των Η.Π.Α. και της Ευρώπης έχουν ξεκαθαρίσει -ακόμα κι αν εμείς δεν το έχουμε κάνει- ότι ο πόλεμος και η καταπίεση θα χρησιμοποιούνται με βίαιη αποτελεσματικότητα για τη διατήρηση της ηγεμονίας τους.

Η σύντομη μεταστροφή προς το μοντέλο της “ήπιας δύναμης” για να υποστηρίξουν

αργότερα τη “νομιμότητα” απέναντι στην κοινή κατακραυγή εναντίον της διοίκησης Bush με την “επιλογή” του Barack Obama (το χαμογελαστό μαύρο πρόσωπο της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας), ήταν απλώς ένας βραχυπρόθεσμος τακτικός νεωτερισμός στην ίδια στρατηγική.

Μελετητές, ειδήμονες και σχολιαστές από όλο το πολιτικό φάσμα των Η.Π.Α. εικάζουν ήδη πάνω στην κληρονομιά που αφήνει η προεδρία Obama. Κι ακόμα κι αν το ρεκόρ των “επιτευγμάτων” του σπάει εύκολα, λίγοι θα αναγνωρίσουν τη σημαντικότερη, αλλά και πιο επικίνδυνη κληρονομιά της προεδρίας του – τη συγκάλυψη της ρατσιστικής βίας στην υπηρεσία της παγκόσμιας υπεροχής της Δύσης και της λευκής φυλής.

Πηγή: ajamubaraka.com